

Започна да си кжса дрехитѣ и да моли дервиша да му върне зрението.

Ала дервишътъ бѣше безсиленъ да стори това. Той само се обърна къмъ него и съ мжка му каза:

— Кой ти е кривъ? Ти не се задоволи и съ такива богатства, които биха обогатили не само единъ човѣкъ, а цѣли народи. . . Сега никой не може ти помогна... Никой! Никой!

Като каза това, дервишътъ прибра всичкитѣ камили и тръгна по своя пжтъ.

А ослѣпѣлиятъ Нурединъ остана самъ срѣдъ безлюдното поле.

Владимиръ Русалиевъ.

ПРОЛѢТЬ ВЪ ПОЛЕТО

Зимата си сбра багажа,
Сбогомъ даже безъ да каже;
Сви, замина задъ баири,
Други царства да си дири.

Изъ полето мълчаливо
Никнатъ плахо и страховито
И показватъ вредъ главички
Полскитѣ цвѣтя, тревички.

Прѣвъ разцѣфна минзухаря —
Да имъ свѣти изпревари;
Пламватъ златни вредъ свѣщици
Между плахитѣ тревии.

А южнякътъ бѣлокрили
Всѣки цвѣтъ и листче гали.
Шепне имъ: — дечица мили,
Стига зименъ сънь сте спали!

Ст. Цанкова-Стоянова.